Хубаво дете, ти ще бѫдешъ моя дъщеря. Заведи ме ти мило дете тамъ дето си набрала тѣзи цвѣтя и свий предъ ѩене новъ букетъ.

Момичето не знаяло. що да прнви. То се засрамило и признало, че чудниятъ букетъ е приѩотвенъ отъ нейната по-малка сестра, Пепелашка, отъ която тя го е откраднала.

Царицата пратила веднага своитѣ хора да доведатъ Папеляшка. Но когато отишли у дома ѝ, не я заварили тамъ. Родителитѣ я изпратили въ съсѣдния градъ да отнесе до едини тѣхни познати нѣкакъвъ вързопъ съ нѣща.

Царскитѣ хора тръгнали по нея да я настигнатъ, но никѫде не я намѣрили.

(Приказката ще продължава).

Добромирко.

Соль.

Който много е пѫтешествувалъ по разни страни, той много е видялъ и чулъ и затова много може да разправи на другитѣ. Сѫщото е и съ всѣка бучка соль, която ние виждаме по бакалитѣ. Ако тя би могла да говори, би ни разказала много за онова, което е преживяла и видѣла.

Но, ако бучката соль не може да разкаже нищо за себе, азъ ше направя това заради нея.

Преди да се яви на бялъ святъ тази бучка соль, заедно съ много други свои братя и сестри, е лежала дълбоко заровена въ гората.

Тѣ образували подземенъ солень пластъ. Отъ дъжда водата постепено се просмуквала въ земята и най-после стигнала до соления пластъ. Воднигѣ капки и бучкитѣ соль се сприятелили и заживели приятелски помежду си.

Но, не минало много време и бучкитѣ се разтопили.

Отгоре идели още много капки. Полека-лека тѣ изпълнили цѣлото мѣсто около пластьта и понеже не сѫ научени да живѣятъ затворнишки животъ,